

[Hilmar Baunsgaard.]
for, er en ændret situation, som igen og igen vil stille krav til dette folketing om at kunne arbejde, om at kunne beslutte, om at kunne lede den økonomiske udvikling. At tro på, at det kan gøres med nogle kæphøje taler og så bagefter sige: så kan vi se, hvad der sker efter 1. april, det er jo i virkeligheden en spillen hasard med dette land.

Det radikale venstre har igennem hele valgkampen og efter valget og også her i dag sagt, at medmindre det lykkes at få etableret en flertalsregering, der kan sikre en fast ledelse af den danske politik, er der ingen mulighed for at få den økonomiske ledelse af landet, uden hvilken vi jo ved — og jeg tror, alle i denne sal ved — at vi igen vil køre fast. Og kører man fast, vil det igen vise sig, at det vil indtræffe på det tidspunkt, hvor samfundet dårligst kan tåle det, just som vi så det her ved årsskiftet. Ingen har kunnet finde et dårligere tidspunkt for et land at stå uden politisk og økonomisk ledelse end et tidspunkt, hvor arbejdsløsheden vokser og vokser.

Derfor må jeg sige, at vi fortsat er af den opfattelse, at det væsentligste er at få den stabilitet, som kun kan dannes, hvis der er en flertalsregering, der er parat til at lede dette land og dermed skabe et grundlag for, at den økonomiske udvikling kan blive forsvarlig. Og når jeg så ser på denne dagsorden, som det ærede medlem hr. Kjeld Olsen har foreslået, ja, så vil jeg sige, at den ikke er skrevet med radikal pen, den udtrykker ikke det, vi helst vil udtrykke, nemlig at det, landet trænger til, er en flertalsregering hen over midten, den siger ikke klart og tydeligt, at det i nutidens Danmark betyder, at både socialdemokratiet og venstre bør gå med i en flertalsregering.

På den anden side må jeg erkende, at når man taler om en bred flertalsregering, er det ikke muligt for det radikale venstre at gå imod en sådan dagsorden. Det er, hvad vi har sagt, og jeg vil gerne sige, at når jeg læser ordene ud fra ønsket om dannelsen af en bred flertalsregering, så tror jeg, at socialdemokratiet er så fortrolig med de politiske realiteter, at man udmærket ved, at en bred flertalsregering er en flertalsregering, som det radikale venstre har påpeget, der omfatter både venstre og socialdemokratiet.

Det, vi mener at skulle tage stilling til

ved afstemningen om denne dagsorden, er netop dette, om den har forbehold, om den læser af for en forhandling og en muliggørelse af det, vi anser for nødvendigt. Det gør denne dagsorden ikke. Derfor vil den radikale gruppe stemme for den, men vi gør det ud fra vor egen opfattelse af, at det, landet har brug for, er en flertalsregering, og en bred flertalsregering vil i situationen sige en regering, som jeg lige har beskrevet det, der også omfatter de to største partier.

Ud fra denne opfattelse vil vi stemme for dagsordensforslaget, og ud fra dette vil vi gøre det arbejde, som det er vort håb at denne dagsorden vil bane vejen for. Vi kommer jo ikke uden om, at de noget krampagtige forsøg, der er gjort siden valget på at nå til en aftale, har afsløret, at vi ikke er nået dertil, hvor nogen af os kan se en farbar vej. Vi har hele tiden sagt, at vi ønsker disse muligheder prøvet til bunds, og det er det, vi lægger i dagsordenen: disse muligheder skal prøves til bunds, og det er vore bestræbelser for, at mulighederne kan virkeliggøres, der gør, at vi vil stemme for denne dagsorden.

Schlüter (KF):

Under debatten i dag holdt statsministeren en svartale til ordførerne, som var helt anderledes end den, vi hørte den 5. december. Statsministerens svartale i dag var ganske upolemisk, og jeg kan vist egentlig kortest sige, hvad jeg mener med dette, at jeg ville ønske, den tale var holdt i december, så tror jeg, meget havde set anderledes ud. Så tror jeg, vi havde fået en invitation til det brede samarbejde om en løsning af landets svære økonomiske problemer, vi burde have haft dengang. Nu har vi haft valget ind imellem, og klimaet er ikke det samme, desværre, som det var. I dag talte statsministeren bredt om samarbejde, og det er udmærket. Statsministeren sagde, at samarbejde er nødvendigt og ønskeligt, og det er sandt. Men at tale om det er jo ikke nok; det afgørende er, at det nu bliver til noget. Vi har den opfattelse, at som folketinget nu er sammensat, er en etpartiregering ikke særlig egnet til at tilrettelægge en sammenhængende politik, der også kan gennemføres. På mange områder er vi i dag i uvished om fremtiden. Hvad bliver den samlede økonomiske politik de nærmeste uger? Hvad bli-